

De gamle viser

«Denne sangen kunne jeg som liten, og jeg gråt og tenkte at hadde jeg vært i nærheten av de ungene som var slemme mot den stakkars gutten, skulle de fått herlig juling. At det bodde en åndssvak gutt i nabohuset, som vi hadde moro med hver dag, tenkte jeg aldri over. Sangen er skrevet av sokneprest Johan Jensen som forrettet ved begravelsen da gutten hadde fått fred,» sa Alf Prøysen om «Tullingen», som er hentet fra «De gamle visene» med alf Prøysen, Forlaget for alle.

TULLINGEN

Hvor skogstien bøyer seg mot
Elvebakken ned,
ligger en ensom stue
i aftensolens fred.
De siste stråler spiller
på den tjærebrune vegg.
Gjennom vinduet dufter det
av bjørk og av hegg.

Det er med sorg og savn
tatt så mangt et alvors tak,
men aldri er der kjempet
så tungt som i dag.
Den onde barnesot
kom fra bygden også dit.
Nå strider deres kjære gutt
den siste store strid.

Det var en liten klosset
og underlig en,
så ærlig og trofast,
men tuslet og sen.
Blant guttene i skolen
var han alle til narr,
dess mer han vokste hjertefast
til mor og til far.

I lekser og i lek
bar det like galt av sted.
Beständig het det
«Tullingen kan ikke være med».
Og Tullingen satt stille
og tenkte på mor,
og gjemte og grunnet
på de grusomme ord.

De visste det jo ikke,
de tankeløse små,
hvor brennende og dype sår
et slikt ord kan få.
De så ei hvor han lengtet
å komme dem nær,
og få sin del i barnas lek,
og hvor de var ham kjær.

Akk, for hans siste tanke,
de stod i flokk og rad,
og de var i hans sinn,
da den siste bønn han bad.
Med møye og med smerte
han visket det frem:
«Gud, la den onde sykdom
ikke komme til dem.»

Da bøyer mor seg over
sin bleke lille gutt
og kysser ham ennå en gang
— nå vet hun det er slutt.
«Nå vil du nok gå fra oss,
det merker jeg for visst;
å ja, men du hos Jesus,
der møtes vi til sist —

Men er du da ei redd
for dødens mørke port.»
«Å, mor, det er to, tre tak,
så er det verste gjort;
og se nå er det også gjort,»
et smil på leppen ler.
«Så skal de ikke kalle meg
for Tullingen mer.»